DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVIII. ZATURDAG den 16:den OCTOBER, 1830. N. 41

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Mengelingen.

DE WAARDE VAN HET ALGEMEEN GEVOELEN NOPENS DE STRAF VAN GEESELING GETOETST.

Mag men, by de invoering van nieuwe strafwetten, vooral wanneer het de vraag geldt, of eene zwaardere door eene minder zware straf dient te worden vervangen, het algemeen gevoelen raadplegen, ten einde, wanneer men ontwaart, dat verreweg de meerderheid van het verlicht gedeelte eens volks deze of gene byzondere straf, als te zwaar, afkeurt, daaraan gehoor te geven?—De beantwoording dezer vraag is welligt niet ongepast, ondoelmatig, of overbodig, op een tydstip, dat er weder sprake kan zyn, of de straf van geeseling by de nieuwe wetten zal worden behouden of afgeschaft.

Wy zetten, als bewezen, vooruit, dat verreweg de meerderheid van het verlicht gedeelte des *Nederlandschen* volks, zoo wel uit het Noordelyk als Zuidelyk gedeelte, die straf als te vernederend en daarom als ondoelmatig beschouwt, en dat het, in dit opzigt, staat als 10 tegen 1. En dit algemeen gevoelen behoort, naar ons inzien, niet zonder invloed te zyn.

Het is toch in het stuk van wetgeving niet zoo als met andere wetenschappen gelegen, waar geen gevoelen, geene opinie, te pas komt. De wetenschap of de kennis, om de beste wetten te maken, is niet gelyk te stellen met de wiskunde, die hare onveranderlyke regelen heeft, en waarin, hetgeen eenmaal waarheid is, zulks altyd moet blyven. De eerste hangt, integendeel, af van onderscheidene van buiten bykomende omstandigheden, die alleen kunnen te weeg brengen, dat eene wet als goed of slecht is te beschouwen. En deze veranderde omstandigheden, hoe wordt men dezelve beter ontwaar, dan door de publieke opinie, door te hooren naar hetgeen ieder er van zegt? Hy die zich in een eenmaal aangenomen stelsel als het ware opsluit, is volmaakt gelyk te stellen met den kamergeleerde, die de menschen uitsluitend beoordeelt naar hetgeen van hen geschreven staat, zonder te letten op hetgeen rondom hem geschiedt.

Vindt men dus eene zoo algemeen gevestigde opinie aangenomen, als die is, waarby de straf van geeseling wordt afgekeurd, dan verdient zy getoetst te worden.—Voorzeker kan de regtsgeleerde daar niet tegen hebben; hy, die dikwyls, om eene wet uittelsggen, zyne toevlugt neemt tot hetgeen anderen daaromtrent als hun gevoelen hebben opgegeven; die zelfs zoo verre gaat, dat byaldien onderscheidene uitleggers op een gegeven punt overeenkomen, hoezeer zy ook voor het overige in hunne gronden mogen verschillen, of in plaats van redeneringen blootelyk hun gevoelen opgeven, of ook wel dat gevoelen aandringen alleen uit redenen van billykheid ontleend, of omdat het tegengestelde tot verwarring in het maatschappelyke zoude leiden, daaruit alleen eene zoogenaamde Jurisprudentie opmaakt en vaststelt. Dit is waarlyk toch wel niets anders, dan de meening, het gevoelen of de algemeene opinie van eene zekere klasse van burgers raadplegen, en zulks om eene stellige en reeds ingevoerde wet toe te passen. Het kan dus niet vreemd geacht worden, by het daarstellen van nieuwe wetten, het algemeen gevoelen te raadplegen; waaronder dan toch ook wel van zelf dat van regtsgeleerden is begrepen.

In het algemeen is het voorzeker waar, dat ieder in zyn vak de meeste ervaring en doorzigt heeft; maar is het daarom ook zoo algemeen waar en zeker, dat uit dien hoofde het gevoelen van hen, die niet van de kunst zyn, altyd voor niets zoude te rekenen wezen? Niemand, vertrouwen wy, zal dit aannemen; en alle onpartydige en onbevooroordeelde beoefenaars van deze of gene wetenschap zullen moeten bekennen, dat zy meermalen van leeken opmerkingen gehoord hebben, die door henzelven waren voorbygezien. Is dit in byna alle wetenschappen het geval, dan zal de regtsgeleerdheid, onpartydig gesproken, toch wel niet van een' zoo geheel anderen aard en natuur zyn, dat zulks daarin niet zoude kunnen geschieden; maar vooral moet dit noodwendig plaats grypen in dat gedeelte, hetwelk tot de kunst om wetten te maken, of de dusgenoemde *ars legislatoria*, behoort. Het geldt hier geen aangenomen stelsel. Niet de stelselmatige regtsgeleerde, maar de wysgeer, de menschenkenner is hier werkzaam en op zyne plaats. Bekendheid met en kennis van het land, van het klimaat, van de behoeften, van de middelen van bestaan, van de heerschende neigingen, driften, geaardheid, denkbeelden, beschaving, en alwat dies meer is, dat het eigenaardig karakter van een volk uitmaakt of wyzigt: deze zyn zoo vele vereischten in hem, die wetten zal maken; en hoe meer vry van stelselzucht, hoe meerdere geschiktheid hy zal hebben.

Vindt nu deze wysgeerige wetgever deze of gene opinie gevestigd, zoude hy zich dan niet verwaardigen, om den oorsprong van dezelve te toetsen? hy, die geleerd heeft, dat juist een aangenomen algemeen gevoelen toch reeds van voren het vermoeden van waarheid voor zich heeft.

Inderdaad, het algemeen en standvastig gevoelen wordt, op eene grootere schaal genomen, in eene andere stelselmatige wetenschap, met regt, als een zwaarwigtig bewys aangemerkt. Wat alle bekende volken geloofd, gedacht en gezegd hebben nopens het bestaan van een hooger beginsel, wordt, niet zonder reden, als eene zeer klemmende redenering, buiten de openbaring, beschouwd, om het geloof daaraan te bevestigen, en dan Atheïst met goed gevolg tegengeworpen; en, op eene kleinere schaal, zoude het geheel niets afdoen! Dit kunnen wy voor ons niet plooijen. Het ligt toch zoo geheel in den aard der zake, dat, als men honderd menschen van dezelfde beweging, van de eigenste organisatie, dit of dat ziet aannemen, men vooraf, alles voor het overige gelykstaande, geneigd wordt te gelooven, dat zy te zamen beter zien, dan de enkele, die van hen verschilt. Er *kunnen* gevallen zyn, waarin de algemeene openbare opinie eene algemeene openbare dwaling kan zyn; maar dan is dit ook, veelal, aan byzondere tydelyke, toevallige omstandigheden toe te schryven, en is zy van korten duur. Hoe kort was niet de jongste dwaling, toen de tydgeest eene volkomene gelykheid van rangen verlangde; en wat was er niet voorafgegaan, om die dwaling te doen ontstaan! Eene overmatige onderdrukking, en alle palen te buiten gaande miskenning der regten van den mensch, moesten, in de eerst ontvlamde begeerte om dit te doen ophouden, dien grooten tegenschok veroorzaken, die, eenmaal werkende, naauwelyks tyd tot bedaard nadenken overliet, en even daarom zeer ligt waarheid met dwaling konde vermengen. Daarenboven was er, om die groote omkeering, welke wy onder den naam van *Fransche* omwenteling beleefd hebbben, te doen plaats hebben, eene enthusiastische of geestdryvende stemming noodig, die uit haren aard weinig geschikt is tot bedaarde overleggingen en verstandige berekeningen. Enkele belangzoekende volksmenners, of dweepende, maar niet van vernuft mindeelde en in de redeneerkunst wegslepende schryvers, bragten het hunne toe, om den publieken geest, het algemeen gevoelen, van de eene dwaling in de andere te storten. Maar, wanneer er dergelyke buitengewone oorzaken ontbreken, en het algemeen gevoelen langen tyd heeft stand gehouden; wanneer geene geprikkelde gemoedsbewegingen hetzelve veroorzaakt hebben; wanneer geene kunstige, op de hartstogten werkende redeneringen en voorstellingen op hetzelve eenigen invloed hebben gehad, maar het zich langzamerhand, en als uit eigene beweging, heeft ontwikkeld; wanneer het zich openbaart in en omtrent dingen, waarin geen eigenbelang, geene zucht tot uitbreiding van genot het oordeel belemmert en het verstand verduistert,—dan doet het openbaar gevoelen voorzeker iets af; dan is hetzelve de slotsom van het verstand en oordeel van velen tegen dat van weinigen, en heeft het vermoeden van waarheid voor zich; waarom men hetzelve dan ook dient te volgen, tot dat, by ondervinding, van de dwaling van velen tegen weinigen duidelyk blyke.

En hoedanig is nu de openbare algemeene meening ten opzigte van de straf van geeseling? Zy is niet het gevolg van ontvlamde geestdrift; zy is niet ontstaan door wegslepende voordragten, want hoe spaarzaam is die straf niet opzettelyk, en dan nog maar in een enkel stukje, bestreden! zy is ook hare geboorte niet aan de onedele dryfveren van eigenbelang verschuldigd; deze zyn hier zelfs niet denkbaar. Zy is dus in iets anders gegrond, en dit iets is *beschaving*. Beschaving en verlichting hebben iedereen meer zyne eigene waarde leeren kennen; zy hebben het gezegde: Ik ben een *Romeinsch* Burger! hetgeen men oudtyds op de straten van *Rome* hoorde uiten, in een' meer edelen, meer omvattenden en meer grootschen zin, geleerd te verwisselen in: Ik ben een Mensch!—Dit edele, verhoogde gevoel heeft te weeg gebragt, dat er tot alle klassen een levendiger besef van oneer is doorgedrongen, hetwelk men in de Middeleeuwsche tyden niet kende, toen alleen de Baron, op zyn kasteel, of bevoorregt roovershol, waande *mensch* te zyn, en alle anderen een weinig meer dan *zaken* beschouwde; hetwelk men al verder niet in die mate kende, vóór de jongste gezegde groote omwenteling: en het is juist dit algemeen gevoeld begrip van meerder eer en vrees voor oneer, hetwelk ook het denkbeeld algemeen maakt, dat de straf van geeseling iets al te vernederends voor de menschheid heeft. Zy stoot al te zeer het gevoel. En moet hier niet reeds uit volgen, dat die straf ondoelmatig is? Immers ja. Indien de beschaving heeft te weeg gebragt, dat er een meer kiesch gevoel, van hetgeen de mensch aan den mensch verpligt is, is ontstaan; indien het besef van oneer en schande levendiger is geworden, dan spreekt het immers van zelf, dat, uit hoofde van deze veranderde omstandigheid men met gerustheid kan vaststellen, dat eene openlyke tentoonstelling thans hetzelfde zal te weeg brengen, als te voren de straf van geeseling? Zoo lang men de daadzaak niet kan ontkennen, dat het gevoel van eigenwaarde als mensch en burger is uitgezet en verruimd (hetwelk toch niemand, die niet willens blind is, en slechts opmerkt, wat de volken eischen, hoe zy hunne waarde als burgers tegen elke ware of vermeende aanranding zoeken te verdedigen, zal ontkennen); zoo lang blyft het ook waar, dat de straf van geeseling door die van tentoonstelling kan vervangen worden: want het is toch ontwyfelbaar zeker, dat alle straf, die niet noodzakelyk is, eene wreed- en onregtvaardigheid is, en dat even zoo elke straf, die zwaarder is dan zy behoeft te zyn, om diezelfde reden wreed en onregtvaardig is.

Men raadpleegde de Geschiedenis.—De *Romeinsche* Geschiedschryvers TITUS LIVIUS verhaalt van eene wet, waarby het aan de ambtenaren van den Staat verboden was, om hem, die zich op het volk beriep, te geeselen. En wat was de straf, op de overtreding gesteld? De overtreder werd eenvoudig geacht *eene slechte daad* bedreven te hebben; en dit achtte ik, zegt dezelfde groote Geschiedschryver, by het toenmalig heerschene gevoel van schaamte, eene genoegzame straf,—eene straf, die een' voldoenden waarborg voor de nakoming der wet opleverde. Dit is hetzelfde beginsel, dat wy inroepen.—De wetten moeten zich voegen en schikken naar de zeden en zedelykheid van het volk, het zy dat die oorspronkelyk zoo zyn, of dat zy, ten gevolge van betere inzigten, zich veranderd hebben. Hoogst eenzydig zoude het toch zyn, om het, door den geest der Eeuw, meerder ontwikkeld gevoel van eigenwaarde alleen dáár te willen toepassen en erkennen, waar men overdrevene eischen tegen de Regeringen ziet te werk stellen, waar men onrustige aanmatigingen ziet woelen, zonder daaraan ook eene goede zyde te willen toekennen, en aan hetzelve allen invloed te weigeren, dien het op de behandeling der burgers, zoo in de wyze van beloonen als straffen, zoude kunnen en moeten uitoefenen.

Om eene straf doelmatig en regtvaardig te noemen, is het niet genoeg, te onderzoeken, of zy niet meerder afschrikt dan eene andere; maar men houde in het oog, dat al dat meerdere, als het onnoodig is, eene onregtvaardigheid in zich sluit, en dan reeds aanvangt wreed te zyn. En toegegeven eens, dat de zwaarste straf (hetgeen evenwel niet alleen betwyfeld, maar ook door de ondervinding wordt tegengesproken) het meeste werkt om misdaden voor te komen en te verhoeden, en dat bygevolg, uit dien hoofde, de straf van geeseling boven die van tentoonstelling zoude zyn te verkiezen, waarom dan niet de geeseling tot den bloede ingevoerd, of de doodstraf bepaald op alles, waarop gezegde straf in het Noordelyk gedeelte van dit Ryk weder gesteld is? Het is daarenboven, gelyk wy aanmerkten, onwaar bevonden, dat de strengste straf juist die is, waardoor de misdaden het best worden voorgekomen. Neen! het is veeleer de zekerheid, dat geene misdaad ongestraft wordt gelaten, die dat vermogen in eene veel grootere mate uitoefent. Het is toch altyd de hoop van niet ontdekt te zullen worden, die by den misdadiger huisvest; en eene minder gestrenge straf, maar die men niet denkt te zullen ontkomen, zal meer van het kwaad terughouden, dan de zwaarte der straf, op zichzelve beschouwd. Hieruit volgt nogtans niet, dat alle verhouding van straf tot de misdaad zoude vervallen. Het spreekt van zelf, dat elke straf natuurlykerwyze de kracht moet hebben, om een tegenwigt op te leveren tegen het voordeel, dat uit eene misdaad gehoopt wordt, of tegen de begeerte, die daartoe trekt; maar het is bovenal de waakzaamheid der Justitie en Policie, in het opsporen van bedreven kwaad, welke veel meer afdoet, dan het gestrenge in de straf.—De ondervinding heeft het geleerd, zegt een bekend staatkundig, regtsgeleerd en wysgeerig Schryver dat, toen men in zeker ryk tegen dieveryen, op de openbare wegen gepleegd, het radbraken invoerde, het maar zeer korten tyd duurde, of die misdaad werd weldra wederom even veelvuldig als vóór dien tyd. Leert de Geschiedenis niet hetzelfde op meer plaatsen? Of was de *Romeinsche* Staat, toen zy, ten tyde van het Gemeenebest, de vorige gestrengere straffen afschafte, er ongelukkiger aan dan te voren? Werden er toen meerdere misdaden bedreven, dan ten tyde, dat de oudere, meer gestrenge Koninklyke wetten, en die der twaalf Tafelen, in volle kracht waren? Voorzeker neen!

Het algemeen—het volksgevoel, ter afschaffing der hier bedoelde straf, en dus waarlyk geen eigendunkelyk, zoo maar zonder reden aangenomen begrip, of eene losse van den grond ontbloote opvatting: want men houde toch onder het oog, dat, als men hier van een algemeen volksgevoelen spreekt, onder dat volk ook die behooren, die zich, meer bepaaldelyk, op de wetenschappen, en daaronder op de staatkunde en regtsgeleerdheid toeleggen.

(*Het vervolg hierna.*)

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 15den October 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 20 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 1sten October 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand October zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.

Schapen of Lams Vleesch op niet hooger dan 25 Centen per pond.

Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op pœne als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

DE ondergeteekenden ELIAS PENSO, JOSEPH P. BRANDAO Junior en JACOB H. PENSO, brengen mits deze ter kennis van hunne Vrienden en van het Publiek dat zy in handels Compagnieschap getreden zyn, en dat dezelve aanvang zal nemen op den eersten November aanstaande onder de firma van PENSO, BRANDAO & Comp.

ELIAS PENSO.
JOS. P. BRANDAO Jr.
JACOB H. PENSO.

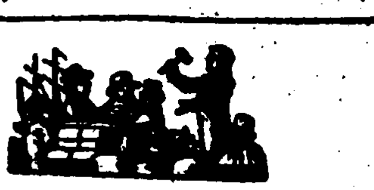
Den 15den October 1830.

NOTICE.

THE undersigned ELIAS PENSO, JOSEPH P. BRANDAO Jr. and JACOB H. PENSO, having entered into Copartnership for the purpose of transacting business on joint account, begs leave to inform their friends and the public at large, that on the first of November next they will commence it under the firm of PENSO, BRANDAO & Co.

ELIAS PENSO.
JOS. P. BRANDAO Jr.
JACOB H. PENSO.

October 15, 1830.

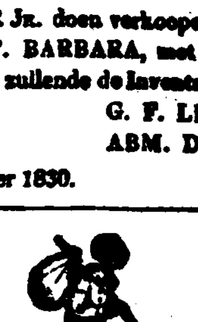
Publieke Verkooping.

DE ondergeteekenden als Gemagtigden van den Heer GEORGE CURIEL, zullen op Maandag den 1sten der aanstaande maand November, by publieke Opveiling, vóór het Pakhuis van de Heeren THS. JUTTING & ABM. DE VEER Jr. doen verkoopen:

De Plantagie ST. BARBARA, met Inventaris, een aantal Slaven, &c.; zullende de Inventaris te bezien zyn by

G. F. LENZ &
ABM. DE VEER Jr.

Den 8sten October 1830.

DOOR den ondergeteekende wordt uitgeloofd eene Premie van TWINTIG GULDENS, aan den gene die zynen Neger Slaaf met name PEDRO mogt opvatten en aanbrengen. De Neger is gewezen Knecht van wylen den Heer W. W. Duyckinck, van gestalte schraal, omtrent 5½ voet hoog, heeft eene doffe stem en is hit zwart.

H. SCHOTBORGH Jr.

Den 15den October 1830.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—OCTOBER.

9.	golet Dorothea, Evertsz,	Aruba
11.	bark Maria Manuela, Fernandez,	Coro
	golet Irena, Hanzen,	dito
13.	bark Ebe, Bolle,	Porto Rico
14.	brik Generaal Borgella, Fontilius,	Maracaybo
15.	golet Francis Ann, Price,	Jamaica

UITGEKLAARD—OCTOBER.

9.	golet Amable Maria, Sillé,
	—— Anna, Walter,
	bark Margaritha, Buelta,
11.	golet Dorothea, Delange,
	brik Fenice, Abela,
	bark Twee Broeders, Eskeldson,
13.	golet Almira, Brouwn,
14.	—— Maria Catharina, Danies,

Z. M. Brik Courier, gekommandeerd door den kapitein luitenant van der Straaten, is verleden Zondag den 10den dezer naar Puerto Cabello vertrokken.

Ingevolge officiele berigten bÿ het Hoofd Bestuur dezer kolonie ingekomen en aan ons medegedeeld tot het geven van publiciteit daaraan in dit ons Weekblad, heerscht te Maracaÿbo eene ongestoorde rust en worden groote hoeveelheid koopwaren naar de binnenlanden verzonden. De oogst van kakao is zeer voordeelig geweest; alles wordt voor de Mexikaansche markten opgekocht. De bewoners der binnenlanden niet meer voor het pressen behoevende te vreezen, schÿnen zich op nieuw aan den landbouw toetewÿden.

Wÿ hebben eenige weken geleden melding gemaakt van het muiten van het Battaljon Callao tegen de hoofdstad Bogota en der opgevolgde kapitulatie van gemeld battaljon, doch thans moeten wÿ melding maken van een omgekeerd geval: Bogota heeft gekapituleerd en aan hetzelfde battaljon.

Dit is nu echter de schuld van Bogota selve, want had zÿ toen, in het eerste geval, in plaats van eene kapitulatie aan dat battaljon te verleenen deszelfs magt vernietigd, le·· dat in haar magt gestaan heeft, dan zoude hetzelve thans van die vergiffenis geen misbruik gemaakt hebben; doch de matigheid der goede partÿ, is meest ten allen tyde de oorzaak van derzelver ondergang geweest.

Volgens berigten van de overkust onder dagteekening van den 27sten September ll. heeft de hoofdstad Bogota voor de muitelingen moeten bukken, ten gevolge waarvan die stad na een wanhopend gevecht, waarin stroomen bloeds gestort zyn geworden, bÿ kapitulatie aan Bolivars troepen overgegaan is.

De aanvoerder van het bataljon Callao, de Kolonel Jimines, met wien de wettige konstitutionele regering van de Republiek van Columbia, tot voorkoming van meerdere bloedstorting en plundering, in onderhandeling heeft moeten treden, behoort tot die soort van werktuigen welke zich tot alles laten gebruiken; en zeer weinig moeite moet Bolivar en zÿne aanhangers dus gehad hebben ten einde dezen Jimines overtehalen om de grondwet der Republiek omvertewerpen, het Gouvernement met geweld aantevallen en den Ex-President Bevrÿder wederom als het hoofd der natie uitteroepen.

De verklaring van Carthagena wordt als de grootste schandvlek beschouwd die immer op den reeds voor lang bezoedelden naam van Bolivar kleven kan. Hieruit blÿkt nu ten duidelÿksten tot welk einde bÿ (Bolivar) zich te Carthagena opgehouden heeft; in zÿne tegenwoordigheid, onder zyne oogen, ja met zyne medewerking wordt die zelfde grondwet geschonden en met voeten vertreden die door de tegenwoordigers des Columbiaanschen volks, als de uitboezeming des nationalen wils weleer gevormd en beëedigd werd. Bolivar riep de groote Conventie te Ocaña byeen, doch hy ontbond dat ligchaam op eene schandelyke wyze, zoodra hy bespeurde dat de uitslag dier byeenkomst strÿdig zoude zÿn met zyne naar magt en grootheid strevende inzigten. Bolivar gaf een besluit uit voor de vergadering van het nationale Congres van dit jaar, bÿ huichelde belangloosheid en toen de uitspraak van dat ligchaam met zyne eerzuchtige oogmerken niet overeenstemde, trachte hÿ eerst in de hoofdstad zelve opstand te bewerken, doch zulks mislukt zÿnde, vertrok hy naar Carthagena en strooide aldaar de zaden van verwoesting over een land uit, hetwelk nu eindelyk in den verdelgensten aller oorlogen, die van burger tegen burger gedompeld is en onder derzelfs verschrikkelÿken last gebukt gaat. Geheel Columbia is nu wederom in verwarring en Bolivar schÿnt alles in het werk te zullen stellen om zich over zÿne eigene landgenooten te wreken, eeniglyk omdat zÿ, op zÿn *eigen opregt* verlangen eenen anderen President benoemd en hem voor levens lang eene jaarwedde van $30,000 met den eeretitel van *Bevrÿder* geschonken hebben.

Tengevolge van deze gebeurtenissen heeft Venezuela de wapens moeten omgorden, en heeft Generaal Paez tien duizend man gevorderd om de aanvallen van Generaal Bolivar, wederstand te kunnen bieden. Rio de la Hacha heeft, om ook mede te doen, in alle plegtigheid een *pronunciamiento* tegen Bolivar uitgevaardigd en verzocht om ondersteuning in zÿn voornemen.

Generaal Bolivar heeft eene groot aanhang in het Zuiden, blykens eene proclamatie van den Generaal Juan José Flores, gedagteekend den 20sten July, waarbÿ de inwoners van Pasto en Cauca aangemaand worden om zich te wapenen tegen het gouvernement van Bogota en den Bevrÿder die valschelÿk en schandelÿk is gelasterd geworden, te verdedigen en aan het hoofd van het bestuur te stellen. De godsdienst, de wetten en de vrÿheid, worden als naar gewoonte op den voorgrond geplaatst en Bolivar als het slagtoffer, wegens zÿne pogingen om dezelven te handhaven en staande te houden. Flores maakt tevens bekend dat hÿ optrekken zal met drie duizend man, om den bevlekten roem van Bolivar te wreken en de rust te herstellen, dewÿl Venezuela hem (Bolivar) als Dictator terug roept en Carthagena reeds naar zÿne wenschen handelt en bezig is twee duizend man byeen te brengen, om de stem der teugelloosheid te stillen.

Berigten uit Maracaÿbo behelzen het volgende:

Een krÿgsraad, te zamen gesteld uit de Generaals die Bolivar van Bogota naar Carthagena gevolgd hebben, als mede door andere krÿgsoversten en gepresideerd door Generaal Montilla, heeft de wettige constitutionele regering van Bogota als onbestaanbaar verklaard. De redenen welke die veldheeren inbrengen, zÿn deze: Dat het tegenwoordig gouvernement door de ministerien onderdrukt en in bedwang gehouden wordt; dat de administratie dier ministerien strydig is met het welzyn van de Republiek en slechts overeenstemt met de inzigten en begeerten van Venezuela; dat het de intentie van de regering is, om het staande leger te ontbinden, welks bestaan zoo noodzakelÿk is voor het behoud der Republiek; dat het steeds het doel van de nationale vergadering, welke in Bogota zitting gehouden heeft, geweest is, om de eenheid der Republiek te behouden enz. zÿ daarom hunne toevlugt tot den Generaal Bolivar nemen om het land weder te redden en de regeringloosheid afteweren, alwaarom zÿ hem als Generaal en Kommandant en Chef van het leger uitroepen.

Uit Venezuela heeft men de tÿding ontvangen van een voorval in de zaal van het Congres te Valencia tusschen den Generaal Paes en den Kolonel Gomez; deze laatste heeft aldaar zÿnen degen in het hart des eersten willen stooten, doch verloor drie zÿner vingers die door Paes ter zÿner verdediging afgebakt werden.

Loopende geruchten alhier willen dat er te St. Thomas eene hevige pestkoorts heerscht, welke vele menschen in het graf sleept. Het verwondert ons echter dat de laatste berigten uit St. Thomas volstrekt geene melding er van maken.

KAPITULATIE DER HOOFDSTAD BOGOTA.

Deze kapitulatie is gesloten geworden in het veld van St. Victorino den 28sten Augustus 1830, ten gevolge van een gevecht hetwelk den voorgaanden dag plaats had, op een kleinen berg met name Santuario, waarin al de troepen, die uit de hoofdstad, tegen het Battaljon Callao en de inwoners der vlakte, opgetrokken waren, verslagen en gevangen gemaakt zyn.

Art. 1. Al de inwoners der hoofdstad benevens de militairen zullen volkomene ze-

kerheid van leven en eigendommen genieten en niet gemoeid worden, wegens het gedrag hetwelk zÿ gehouden of het gevoelen hetwelk zÿ aan den dag gelegd hebben; met uitzondering van de Heeren Manuel Antonio en Juan Manuel Arrublas, Francisco en Manuel Montoya, Vicente en Juan Nepomuceno Azuero, Ignacio Marquez, Generaal José Maria Mantilla, Kolonel José Maria Gaitan, Dr. Juan Vargas en Kolonel Francisco Barriga, die binnen drie dagen tÿd voor eigene veiligheid, voorzien met paspoorten naar Carthagena zullen moeten vertrekken.

2. De rekruten die zich in de hoofdstad bevinden en die nog geene dertig dagen uit hunne haardsteden vertrokken zÿn, zullen dadelÿk afgedankt, doch de anderen ingelÿfd worden in de divisie Callao, ter vorming van een korps, hetwelk dat der Jagers en Boÿaca zal moeten vervangen. De overvloedige officieren zullen afbedankt worden. Het korps burgerÿ te paard, zal, zoodra deze en volgende artikels vervuld zÿn, inrukken met behoud van den rang, welken zÿ te voren bekleed hebben, doch zal het eerste regement, des noods, een deel der divisie Callao uitmaken.

3. In tegenwoordigheid van den Chef door den bevelhebber der divisie Callao te benoemen, ter afdanking der militairen en ter uitvoering van de voorgaande voorwaarden, zullen al de wapens en krÿgsbehoeften die in het bezit der burgers of elders anders, buiten de wapen kamers, bewaard zÿn, moeten overgeleverd en in bewaring gesteld worden.

4. Al de genen die verkiezen mogten uit de hoofdstad, binnen of buiten de Republiek te vertrekken, kunnen tot dat einde paspoorten erlangen, zoo mede zÿ die wegens bekomene wonden, of uit andere redenen, terstond niet kunnen vertrekken, zullen intusschen verzorgd worden en alle veiligheid genieten.

5. De divisie Callao zal heden te een ure de hoofdstad betrekken, op welk tydstip er op de Plaza del Catedral noch in derzelver omstreken een enkel soldaat of stuk geschut te vinden moet zÿn.

6. Binnen den tÿd van een uur zullen deze artikels moeten bekrachtigd worden [illegible]

Parÿsche Dagbladen.

Het gezamenlÿk getal der te Parÿs gedrukt en gezegeld wordende roÿalistische dagbladen bedraagt dagelÿks 27.866 exemplaren, en het totaal der staatkundige oppositiebladen 32 929; onder dit getal is de Constitutionnel voor 16,666 berekend. De na te melden Parÿsche dagpapieren en andere periodieke geschriften hebben gedurende de maand April ll. dagelÿks het volgende getal exemplaren gedrukt.

Le Constitutionnel	16,666
Le Journal des Debats	9.900
La Gazette de France	9,863
Le Courrier Français	5,000
Le Journal des Villes et des Camp	5,000
La Quotidienne	4,166
Le Moniteur	2,666
L'Universel	1,000
Le Drapeau Blanc	666
Le Temps	4,000
La Gazette des Tribunaux	3,000
Le Journal du Commerce	2.500
Le Figaro	2 336
Le Globe	1.833
Le National	1,590
Le Messager des Chambres	1.330
Le Nouveau Journal de Paris	1,330
Le Courier des Tribunaux	1,160
L'Echo Français	989
La Gazette des Cultes	622
Le Petit Courrier des Dames	500
Le Voleur	388
Le Journal des Dames	360
Le Courrier des Electeurs	236
Le Revue de Paris	233
La Mode	220
L'Apostolique	86
L'Effronté	73
Le Mercure du XIX siècle	66
La Revue Musicale	61
La Gazette de l'Université	40
L'Album	30
La Lijs	25
La Gazette des Ecoles	19
La Meduse	16
Le Courrier des Salons	13
L'Indicateur	10
Le Cosaque	3
La Jeune France	1
Le Phâre de Paris	1

Het getal van bovenstaande bladen, die gedurende de maand April zÿn uitgegeven, heeft gezamenlÿk 91,982 exemplaren per dag bedragen.

Leeswoede der Parÿzenaars.

Zoo noem ik die vurige drift met welke te Parÿs de Tÿdschriften en Dagbladen worden nagejaagd. Men kan geen voet meer verzetten—hetzÿ men zich naar het Palais-Royal, naar een koffÿhuis, of zelf naar den schouwburg, of naar de kerk begeve—zonder allerwege eene overstrooming van Dagbladen, en een Legio van dagbladlezers te ontmoeten. De schoenlapper in zÿn erbarmelÿk pothuis wacht naar het zalig oogenblik, dat zÿn *compère* de portier de krant gelezen zal hebben, welke hÿ gelast is, van zÿnen heer naar eenen van diens vrienden te brengen, die met hem gezamenlyk is geabonneerd; de koetsier, terwÿl hy met zyn rÿtuig den heer wien hÿ rÿdt voor de deur van een huis afwacht, zit op den bok in den *Courrier Français* te lezen, en vergeet wagen en paard bÿ eenen snaakschen inval of vernuftigen zet in den *Figaro*. Op alle hoeken der straten zyn leesbibliotheken, leeskabinetten, lees-kamers, lees zalen, ja zelfs lees-kramen en lees-tenten gevuld met al wat Parÿs maar nieuws, bytends, stouts, tÿd passends en onnuts vermag op te leveren. De kapper, die s'morgens in het logement den vreemdeling het haar in orde brengt, weet wel niet, dat Amsterdam niet aan de Theems ligt, maar dat weet hÿ, dat gister avond, in het *Théatre de l'Odeon*, de romanse-zangers op de *classici* eene overwinning hebben behaald, dat Scribe tot het onmogelÿke toe aanwendt om als lid der academie te worden aangenomen, dat de *Coté gauche* van de kamer der afgevaardigden vastelÿk besloten heeft, de subsidiën voor de landings krÿgstogt tegen Algiers niet in te willigen.

Men ziet hieruit welk een invloed de ordonnantie van Karel Kapet tegen de vrÿe drukpres ook onder de lage volkklassen te Parys moet veroorzaakt hebben.

De Hertog van Clarence, thans Willem IV.

Willem Hendrik, prins van Engeland Hertog van Clarence, tweede broeder van koning George IV. werd geboren op den 21sten Augustus 1765. Hÿ werd tot den zeedienst gevormd, en diende van onder op, alle de graden door, zonder echter immer als opperbevelhebber te hebben geageerd. In het hooger huis sprak hÿ altÿd in den geest der oppositie tegen de krÿgszuchtige gezindheden der ministers. Aan hem heeft men voornamelÿk de afschaffing van den negerhandel te danken. *Zÿne* toetreding tot de oppositie bragt den val der ministers Pitt en Addington te weeg. Des-ongeacht leefde hÿ steeds met het koninklÿk geslacht in goede verstandhouding, en als een ambteloos man in zynen huiselÿken kring. *Zÿn* geheele hart hing aan de beroemde Tooneel-kunstenaresse Miss Jordan, met wie hÿ gedurende vele jaren in de innigste betrekking leefde. *Zÿ* overleed te Bordeaux in het jaar 1816, en werd met diepen rouw door hem betreurd. Als groot-admiraal van Engeland voerde hÿ, in 1814, den koning Lodewÿk XVIII aan de Fransche kust over, en begeleidde hem met een linieschip. Onder Cannings ministerie begunstigde hÿ den overwinnaar bÿ Navarino, admiraal Codrington, doch legde, onder Wellington's ministerie zÿne waardigheid als eersten lord der admiraliteit neder. Op den 11den July 1818 trad hÿ in den echt met prinses Adelaïde van Saxen-Meiningen.

Verzekering tegen Inbraak.

Een horelogiemaker, AUGUSTE MOINEAU genaamd, een Franschman van geboorte en woonachtig te Cadiz, heeft korteling een werktuig uitgevonden, aan hetwelk hÿ den naam van *celador* (oppasser) gegeven heeft; zÿnde eene *verzekering* tegen dieven. De *celador* is zeer draagbaar, en laat zich gemakkelÿk achter eene deur of vengster hechten, zoodanig dat, wanneer men dezelve tracht open te breken, de *celador* als dan drie achter eenvolgende uitbarstingen laat hooren, even als drie pistoolschoten,

FROM AMERICAN PAPERS.

REPORT TO THE KING.

PARIS, July 26th, 1830.

Sire,—Your ministers would be unworthy the confidence with which your Majesty had honored them if they longer delayed placing before you a concise statement of our internal situation and to indicate to your Highness the dangers arising from the periodical press.

At no period during the last fifteen years has this situation presented itself under a more serious and afflicting aspect. Notwithstanding a prosperity unexampled in the annals of our history, signs of disorganization and symptoms of anarchy are manifested upon almost every point of the kingdom.

The successive causes which have conduced to weeken the springs of the monarchical government, operate now to alter and change its nature—deprived of its moral force the civil authority within the capital and in the provinces, maintained but an unequal contest against factions. Pernicious and subversive doctrines openly professed are spread and propagated among all classes of our population—disquietudes too generally accredited agitate the public mind and torment society. From all quarters a guarantee is demanded for future security.

A maliciousness, active, ardent, indefatigable, is at work to overturn the foundations of order and to deprive France of the happiness which she enjoyed under the sceptre of her kings. Active in working discontent and stirring up hatred—it foments among the people a spirit of defiance and hostility against government, and seeks everywhere to sow the seeds of discord and of civil war.

And, Sire, recent events have already proved that political feelings confined heretofore to the higher ranks of society, are beginning to be more generally felt, and to excite the popular mass. They have proved also that this mass is not always agitated without danger to those even who strive to secure its repose.

A multitude of facts collected during the course of the late electoral operations, confirm these statements and afford a too certain presage of new commotions, did not your Majesty possess a power of remedying the evil.

To an attentive observer, there every where exists a necessity for order, force and permanency, and this disturbances which appear the most opposed to such necessity, are in reality but the expression and testimony of it.

These agitations which cannot be increased without great peril, are almost exclusively produced and excited by the liberty allowed to the press. A law of elections not less prolific in disorders, has without doubt concurred, assisted to maintain them, but we must deny the evidence of our senses to see in the periodicals the principal focus of a corporation, the progress of which becomes daily more sensible as the origin of the calamities which threaten the kingdom.

Experience, Sire, speaks louder than theory, enlightened men without doubt, whose patriotism connot be suspected, carried away by the example of a neighboring people, have believed that the advantages of the periodical press would balance the disadvantages, and that its excesses would be neutralized by contrary excesses. Is is not so—the proof is decisive and the question is now determined.

[illegible], and from its [illegible], an instrument of disorder and sedition.

How numerous and irrefutable are the proofs that may be brought to support the truth. It is by the violent and uninterrupted action of the press that we are to attribute those too sudden and too frequent changes in our internal policy. It has not permitted a regular and stable system of government to be established in France, nor that continued and strentenous efforts should be made to introduce into the various branches of public administration those ameliorations of which they are susceptible. Every ministry since 1814, though formed under different circumstances, and actuated by different impulses, have been exposed to the same attacks and to the same unbridled expressions of passion. Sacrifices of every kind, concessions of power, alliances of party, nothing has been able to protect them from this common destiny. This fact alone, so fertile in reflections, suffices to assign to the press its true and unvariable character. It labors by continuous and persevering efforts daily repeated, to loosen all the bonds of obedience and subordination, to weaken the springs of public authority, to sink and debase it in the opinion of the people, and to create for it every where embarrassments and resistance.

Its art consists not in substituting for a credulous submission of the mind the healthy liberty of examination, but to reduce the most positive truths to problems; not to invite a frank and useful controversy upon political questions, but to present them in a false light and to resolve them by sophisms.

The press has thus disordered the most upright minds shaken the firmest convictions, and produced in the bosom of society a confusion of principles which favors the most disastrous attempts. Anarchy in doctrine is a prelude to anarchy in the state.

It is worthy of remark, Sire, that the periodical press has never fulfilled its most essential condition, namely, publicity. It may appear strange but it is no less true that there is no publicity in France, taking this word in its just and rigorous acceptation. In the actual state of things, facts when they are not entirely suppositions, are only presented to many millions of readers curtailed, disfigured, and mutilated in a most odious manner. A thick cloud raised by the Journals disguises the truth, and in a measure prevents a perfect understanding between the government and the people. The kings, your predecessors, Sire, have been desirous freely to communicate with their subjects, but this is a satisfaction which the press is not willing that your Majesty would enjoy.

A licentiousness which has outstripped all bounds, even upon the most solemn occasions, and neither respected the express wishes of the king nor the addresses made to them from the throne. The one has been mistaken or perverted, and the others have been the subject of perfidious commentary or bitter derision. It is thus that the last act of royal authority, the proclamation, fell into general discredit even before it was known to the electors.

This is not all—the Press has a tendency to subjugate the sovereignty and usurp the powers of the state. The pretented organ of public opinion, it aspires to direct the debates in the two chambers, and it incontestably exercises an influence upon those debates, no less baneful than decisive. This dominion in the Chamber of Deputies, especially for the last two or three years, has

assumed a manifest character of oppression and tyranny. We have seen in this interval the journals pursuing with insult and outrage numbers whose vote appeared to them either uncertain or suspected. Too often, Sire, the freedom of the deliberations in this chamber have fallen a sacrifice to the renewed attacks of the press.

We cannot qualify, in more moderate terms, the conduct of the opposition journals in relation to recent events. After having themselves provoked an address, attacking the prerogatives of the throne, they have not scrupled to consider the re-election of the 221 deputies who voted this address, as a matter of principle, notwithstanding your Majesty objected to this address as offensive; it attached public reproach to the refusal of concurrence which was there expressed, it announced its unshaken resolution not to defend the rights of your crown so openly compromised. The periodical prints have paid no attention to this, on the contrary they have considered it a duty to renew, to perpetuate and to aggravate the offence. Your Majesty will decide if this rash attack should a longer time remain unpunished.

But of all the excesses of the press, perhaps the most serious remains to be mentioned. From the very commencement of the expedition, the termination of which has thrown a glory so pure and an eclat so durable upon the noble crown of France, the press has criticized, with a violence unheard of, the causes, the means, the preparatives and chances of success of this expedition. Insensible to national honor, no thanks to it that our ensign does not remain tarnished with the insults of a barbarian. Indifferent to the great interests of humanity, it does not depend upon it, that Europe is no longer subject to a cruel slavery and shameful tribute.

This was not enough. By a treason that should be amenable to our laws, the press has engaged itself in publishing all the secrets of the armament, in making known to the stranger the state of our forces, the number of our troops, that of our vessels, the indications of the points of station, the means to be employed to overcome the inconstancy of the winds, and to land upon the coast. Every thing, even to the place of disembarkation, has been divulged, as if to afford a surer means of defence to the enemy, an unexempled circumstance among civilized nations; by false alarms concerning the dangers to be encountered, it has not feared to throw discouragement into the army, and to mark for its hatred even the chief of the enterprise; it has, so to speak, excited the soldiers to raise against him the standard of revolt or to desert their colors. This is what the organs of a party, pretending itself national, have dared to do.

What it dares every day to perform in the interior of the kingdom, tends to nothing less than to disperse the elements of public tranquility, to dissolve the bonds of society, and unless they have deceived themselves, make the earth to tremble under our feet. Let us not fear to reveal the full extent of our troubles, that we may the better appreciate the extent of our resources. Systemized defamation, organized upon a grand scale, and directed with unexampled perseverance, extends even to the most humble of the public functionaries. No one of your subjects Sire, if he receives the least mark of confidence or satisfaction, is secure from outrage. A large net, extending over France, envelopes all the public functionaries impeached before the public; they appear in a manner shut out from society; none are spared but those whose fidelity falls a sacrifice—the rest are marked out sooner or later to be immolated to popular vengeance.

The press has not manifested less zeal in attacking, with its envenomed darts, our religion and our clergy. Its object is to root out the last germs of religious sentiments. Doubt not, Sire, but by attacking the basis of our faith, corrupting the sources of public morals, and by heaping derision and contempt upon the ministers and altars of our holy religion, that it will accomplish its purpose.

No force, we must avow, is capable of resisting so energetic a dissolvent as the press. At all periods, when its shackles have been stricken off, it has burst forth and invaded the state. Notwithstanding the diversity of circumstances and the changes of individuals who have occupied the political arena, we cannot but be forcibly impressed with the similarity of its effects during the last fifteen years—in a word it is destined to recommence the revolution, the principles of which it has so openly proclaimed. Placed and replaced, at different intervals, under the discipline of the censure, as often as it has regained its liberty it has recommenced its interrupted work. To insure greater success it has been sufficiently aided by the departmental press, which by exciting jealousies and hatreds, by sowing consternation in the bosoms of the timid and by tormenting the authorities with interminable stratagems, have exercised an almost decisive upon the elections.

Those last effects, Sire, are momentous; the more durable results may be remarked in the morals and character of the nation. A violent lying and passionate polemic school for scandal and licentiousness produces serious and profound alterations; it gives a false direction to the minds of men, fills them with preventions, and prejudices, diverts them from serious investations, injures also the progress of Arts and Sciences, excites among us a continually increasing fermentation, and maintains, even in the bosoms of families, fatal dissentions, and may gradually conduct us back to a state of barbarism.

Against such a variety of evils, engendered by the press, law and justice are equally compelled to acknowledge their impotence. It would be superfluous to investigate the causes which have arrested and insensible rendered useless a weapon in the hand of power. It is sufficient to interrogate experience and to remark the present condition of things.

The proceedings of the Judiciare furnish with difficult an efficacious repression. The truth, verified by observation, has for a long time been apparent to good minds, it has lately acquired a more marked character of evidence. To satisfy the necessity which gave rise to it, repression should be prompt and powerful—on the contrary, it has remained sluggish, feeble, and almost void; when it happens, the injury is committed and the punishment far from repairing the injury, adds to it the scandal of debate.

Juridical proceedings tire; but the seditious press never tires. The one is embarrassed because there is too much to punish, the other multiplies its forces by multiplying its delinquencies.

Under different circumstances, prosecutions have had their different periods of activity or relaxation. But what imports to the press zeal or lukewarmness on the part of the public minister, it seeks in an increase of its excesses a guarantee to their impunity.

The insufficiency, or rather the nullity of the precautions established by the laws in force [illegible] ed by the above [illegible] and it is equally [illegible] ed that the [illegible] the press. It is true, it is more [illegible]

Listen, Sire, [illegible] con[illegible] of your king-dom. Moderate men, good citizens, and the friends of order, raise towards your Majesty their supplicating hands, They beseech you to preserve them from the return of those calamities under which our fathers so long groaned. These alarms are too real not to be heard, their wishes are too legitimate not to be listened to.

There is but one means of satisfying them it is to return to the Constitution—if the terms of the eighth article are ambiguous, its measure is manifest. It is certain that the constitution has not conceded the liberty of the press to journals and periodical writings. The liberty of publishing our personal opinions does not certainly imply the right of publishing by way of speculation, the opinions of others. The one is a use of a faculty that the law is at liberty to grant or to submit to restrictions; the other is a speculation of industry, which, like all others, and more than all others, supposes the supervision of public authority.

The meaning of the constitution in this particular is exactly explained by the law, of the 21st of October, 1814; we can place the more reliance upon this, as the law was presented to the Chamber the 5th of July, that is to say one month only after the adoption of the constitution. In 1819, an epoch when a contrary system prevailed in the Chambers, it was openly proclaimed that the periodical press was not governed by the 8th article—The fact is confirmed by the laws even which have imposed the necessity of a censure upon the journals.

Now Sir, if it only remains to be decided how this return to the constitution and the law of the 21st of October shall be accomplished. The present serious aspect of affairs has renewed the question.

We must not deceive ourselves—we are no longer in the ordinary condition of a representative government. The principles upon which it was established have not remained untouched amidst political vicissitudes. A turbulent democracy which has penetrated even into our laws is substituted for legitimate power. It disposed of the majority of elections through the means of these journals and of societies constituted with similar views, it paralyses as much as in its power the regular exercise of the most essential prerogative of the crown, that of dissolving the elective chamber—By that even the constitution of the State is shaken—Your Majesty alone retains the power to preserve and establish it upon its basis.

The right as wel as the duty to assure its maintainance is the inseperable attribute of sovereignty. No Government upon earth would be stable if it had not the right to provide for its own security. This law is preexistent to all other laws because it is founded in the nature of things, These are, Sire, maxims which acknowledge the sanction of time and the avowal of all civilians of Europe.

But these maxims have a more decided sanction, that of the constitution itself—the 14th article has invested in your Majesty a sufficient power not certainly to change our institutions but to consolidate and render them immutable.

Imperious necessity permits you no longer to defer the exercise of this supreme power. The moment has arrived for a recurrence to measures which are in accord with the spirit of the constitution but which are contrary to legal order, the whole resources of which have been uselessly expended.

These measures, Sire which ought to insure success your ministers do not hesitate to propose, feeling confident that justice will be assisted by power.

Your Majesty's very humble and very faithful subjects, The President of the Council of Ministers, Minister of Justice, Minister of the Interior, Minister of Marine, Minister of Finances, Minister of Ecclesiastical Affairs, Minister of Public Works.

The Messager des Chamber of July 26, says "The measures, which yesterday were feared but not believed, are to-day realised. In consequence of an *expose* to the King, signed by all the Ministers, which we shall give to-morrow, the Moniteur contains, and we now publish the two ordinances upon the Electoral System and the periodical press; for on these depend all the painful questions of the present moment."

Ordinance of the King.—Charles, &c. To all those to whom these presents come greeting. Upon the report of our Council of Ministers, we have ordained and do ordain, as follows:

Article 1. The liberty of the periodical press is suspended.

II. The dispositions of articles 1st, 2d and 9th, of the title first of the law of Oct. 21, 1814, are fully restored.

Consequently, no periodical or semi periodical Journal and writing, established or to be established, without distinction of the matters which shall be treated of therein, can appear either at Paris or in the Departments, but by virtue of the authorization which the authors and printers shall have obtained separately from us.

The authorization must be renewed every three months.

It may be revoked.

III. The authorization may be provisionally granted to and provisionally withdrawn by the prefect from the Journals, and periodical or semi-periodical works, published or to be published in the Departments.

IV. The Journals and writings published in contravention to article II. shall be immediately seized.

The presses and types which shall have served for their impression, shall be placed in a public deposite under seal or rendered useless.

V. No publication under 20 leaves of impression, can appear except by the authorization of our Minister, Secretary of State of the Interior in Paris, and of the Prefects in the Departments.

Every publication of more than 20 leaves of impression that shall not form the same body of a work, shall be equally submitted to the necessity of authorization.

The works published without authorization shall be immediately seized.

The presses and types which shall have served for their impression shall be placed in a public deposit, and under seal or renderd useless.

VI. Memoirs upon law suits, and memoirs of learned or literary societies, shall be submitted to a previous authorization: if they treat wholly or partly of political matters a case in which the measures prescribed in article 5 shall be applicable to them &c.

CHARLES, &c.—To all those to whom these present may come, greeting. In consequence of article 50 of the charter.—Being informed of the manœuvres that have been practised in many quarters of our kingdom, to deceive and mislead the electors during the last operations of the electoral colleges: our council being heard, we have ordained and do ordain:

Article I. The Chamber of Deputies of the Department is dissolved &c.

Charles, by the grace of God King of France and Navarre. To all [illegible] these presents may come, greeting. [illegible] of measures, [illegible] influence upon the late operations of the electoral colleges; wishing, in consequence, to reform, according to the principles of the Constitution, those rules of election of which experience has taught the inconvenience,—we have recognised the necessity of employing the power in us vested, to provide by acts emanating from us, for the security of the State and the suppression of every enterprise directed against the dignity of the Crown. For these reasons, our Council being heard, we have ordained and we ordain:

Art. 1. Agreeably to the 15th, 36th and 30th articles of the Constitution, the Chamber of Deputies will be composed only of Deputies of Departments.

2. The income necessary to constitute an elector and the income necessary to constitute eligibility shall be exclusively confined to sums for which the elector and the eligible shall be personally enregistered in the rolls for imposition of direct and personal taxes in quality of proprietor or tenant.

4. The Deputies will be elected and the Chamber will be re-opened in the from and for the time fixed by the 37th article of the Constitution.

5. The electoral colleges will be divided into colleges of arrondissements and colleges of departments. Always excepted the electoral colleges of departments to which only one Deputy is assigned.

6. The electoral colleges of arrondissements will be composed of all the electors who have their political domicile established in the arrondissement. The electoral colleges of departments will be composed of one fourth of the electors paying the highest tax in the department.

7. The present limits of the electoral colleges of arrondissement are maintained.

8. Each electoral college of arrondissement will elect a number of candidates equal to the number of deputies of department.

9. The college of arrondissement will be divided into as many sections as it has a right to elect candidates. This division will be made proportionably to the number of sections, and to the total number of electors of the college, having regard, as much as possible, to the convenience of localities and neighbourhoods.

10. The sections of the electoral-college of arrondissement may be assembled in different places.

11. Each section of the electoral college of arrondissement will elect a candidate and proceed separately.

12. The presidents of the section of the electoral college of arrondissement will be named by the Prefects from among the electors of the arrondissement.

13. The college of department will elect the deputies. Half of the deputies of department must be chosen from the general list of candidates proposed by the colleges of arrondissement; nevertheless, if the number deputies of department is odd, the division shall be made without reduction of the right reserved to the college of department.

14. In case either in consequence of omissions of double nominations, or of nominations made void, the list of candidates proposed by the colleges of arrondissement shall be incomplete. If this list is thus reduced below the half of the requisite number, the college of department may elect one more deputy, without reference to the list; if the list is reduced below one fourth, the college of department may elect the whole number of the deputies of department, without reference to the list.

15. The prefects, sub-prefects, and general officers commanding the military divisions and the departments, are not eligible in the departments where they exercise their functions.

16. The list of electors will be determined by the prefect in council of prefeture—it shall be published five days before the meeting of the colleges.

17. Claims to the right of suffrage, not acknowledged by the prefects, shall be determined by the Chamber of Deputies at the same time that they shall determine upon the validity of the operations of the colleges.

18. In the electoral colleges of department the two eldest electors and the two electors paying the highest taxes, shall perform the functions of scrutators—the same rules will be observed in the sections of the college arrondissement composed of more than fifty electors.—In the other section of the college, the functions of scrutater will be exercised by the oldest and highest taxed of the electors. The secretary will be named in the college of sections of colleges, by the president and scrutators.

19. No one will be admitted in the college or section of college if he is not enrolled on the list of electors for said section. This list will be given to the president and will remain posted in the chamber of sessions of said college during its operations.

20. All discussion or deliberation whatever in the electoral colleges is forbidden.

21. The police of the college is invested in the president. No armed force can, without his demand, be placed in the vicinity of the place of sessions. Military commanders will be held subject to his request.

22. The elections in the colleges and sections of colleges will be decided by an absolute majority of the whole number of votes given. Nevertheless, if the elections are not terminated after twice balloting, the bureau will determine the list of those persons who shall have obtained the greatest number of suffrages at the second balloting. It shall contain double the number of names that there remain elections to be made. At the third balloting the suffrages can only be given to the persons inscribed upon this list, and the nomination will be made by the relative majority.

23. The electors will vote by tickets [bulletins de liste] each ticket will contain as many names as there are elections to be made.

24. The electors will write their vote at the bureau, or they will cause it to be there written by the scrutators.

25. The name, the qualifications, and the residence of each elector that deposites his ticket or vote, shall be inscribed by the secretary upon a list destined to verify the number of voters.

26. Each balloting shall be continued during six hours, and the votes shall be counted during the sessions.

27. A statement of the result of each session shall be drafted. This statement shall be signed by all the members of the bureau.

28. Conformably to the 46th article of the constitution, no amendment can be made to a law in the chamber if it has not been proposed or consented to by us, and if it has not been returned to or discussed in committee &c.

Charles—By the Grace of God King of France and Navarre. To all those to whom these presents may come, greeting: In accordance with the royal ordinance bearing date of this day, relative to the organization of the Electoral Colleges, upon the report of our Minister of the Interior, we have ordained and ordain as follows:

Art. 1. The Electoral Colleges shall assemble; namely, the Electoral Colleges of Arrondissement the sixth of September next, and the Electoral Colleges of Department the 18th of the same month.

2. The Chamber of Peers and the Chamber of Deputies of Department are convoked for the 28th of the month of September next &c.